

177/16.

Deset koto lesi na leto 1921

1920-1921

Majha 1921 K 8-10

R. leg

Leto XVI.

Št. 1-2.

8. julija 1920.

MARIJIN

Nevtepenopoprijeta

Pobožen mesečen list. Prihaja na spomin pětidesetletnice l. 1904. dec. 8. obhajane, ka je za versko resnico razglašeno Marijino nevtopeno poprijetje. Vrejuje ga z dovoljenjoni višje cerkvene oblasti, štero je dano od vč. Vikarijata

LIST

Devica Marija.

v D. Lendavi pod št. P. H. 48.1920. Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje. Cena dobrovoljna podpora. Više štirjezero svetih meš rosi milosti na naročnike.

Naročnikom!

Z pomočjov Dev. Marije, sv. Jožefa, sv. apoštolov Petra, Pavla i sv. Ladislava damo do rok katoličanskim naročnikom Novin naš ljubljeni Marijin List. Vsaki mesec pride odsehmao. Cene nesmo njemi določili, čeravno jezere nas bo koštao té mali listek do novoga leta. Naj vsaki da ka prevüpa podpore, sirote, štere pa nikaj ne morejo dati, naj molijo za naširjenje Marijine časti; to je cena Marijinoga Lista na letos. Prebirajte vsi té mali listek i dajte ga dale, naj ga i drugi prebirajo, vsem je pot večnoga blažensiva v njem pokazana. Iščite, Prekmurci v njem to pot, vüpamo se, da jo tudi najdete. K Mariji vas zove vse

V Črensovcih, Prekmurje,

Uredništvo

Marijinoga Lista.

Večerni pozdrav Mariji.

Že spava — dobrava,*
Le ptički — po grički;
Šče sladko pojo.
Njih petje — in cvetje
Narave*) — pozdrave
Pošila v nebo:
Bod' zdrava, Devica,
Vse zemlje Gospa,
Nebeska Kraljica
Presvet'ga Srca!

Z kapele — se bele
Razlevle, — odmevie
Večerni pozdrav.
V doline, — v planine
Tak milo — zvonilo
Da b' z rajskih²⁾ višav:

*) grič, griček: menjši breg.

*) natura, ²⁾ nebeskih.

Bod zdrava, Devica,
Vse zemlje Gospa,
Nebeska Kraljica
Presvet'ga Srca!

Na to pa — nastopa
Tihota; — lepota
Z nebes se blišči,
Le duša — poslušša
In milo — voščilo *)
Z nje v nebo kipi;
Bod' zdrava, Devica,
Vse zemlje Gospa,
Nebeska Kraljica
Presvet'ga Srca!

Miloslav.

*) pozdrav, šteroga kora voščimo.

Marija-stolec modrosti.

Velki Albert je 16 let star stopo v red dominikancov. Tam se Blaženi je z velkov skrbjov i gorečnostjov hapo včiti, samo ka je ne dosegno velkih uspehov. Poleg vse svoje skrbivosti pa prizadevanja je bio zato li vseli med zadnjimi. To ga je tak žalostilo, ka je šteo zapustiti samostan. Gda je to šteo včiniti, se njemi je tak vidlo, kak či bi pred sebov vido blaženo Devico Marijo z Jezušekom, štera ga je pitala, zakaj šče zapustiti samostan. Alberta je gratalo sram, pa je pravo:

„Moji šolski tivarišje so vsi naprej v včenjej, kak jaz, či ravno ka se jaz zevsov močjov trüdim, ka ne bi zaostao.“

Natö ga je Devica Marija potolažila, naj ne zdvoji, pa naj samo ostane v samostani, zato ka šče ednok bo z njega velki vučenjak. „Nego ka ne bi pozabo — njemi je pravila — ka si vučenosti ne dobo po svojoj skrbivosti, nego po mojoj pri-

prošnji, zato ti naprej povem, ka te nekelko časa pred smrtjov zapusti vsa vučenost.“

Po teh tolažljivih rečaj je Albert duže ostao v samostani. Pa je resan v kratkom časi jako napredüvao v včenjej, tak ka je njegovo ime bilo zavolo znanosti daleč znano.

Tri leta pred smrtjov je pa zaistino vse tak pozabo, kak či v svojem živlenji nigdar nikaj ne bi znao. Nato je svojim vseučeliškim poslušavcom povedao zgodbo svojega življenja. Zatem je zapusto službo na vseučelišči, se je zapro v svojo sobico, pa se je tak pripravil na pot v veči-večnost.

„Vč.“

Smrt.

Nemore se popisati žalost, štero čüti materno srce, gda vidi mirati svoje ljubleno dete. Srce njoj poka od žalosti. Zaistino žalostno je, gda vidita oča i mati mirati svoje vüpanje, gda vidita vničeno tisto, od koj sta mislila, da bo skoro njuva podpora. Da žalostna je smrt tela; pa vseedno nam ostane vüpanje, da se bodemo ednok, vidli v nebesaj, gde ne bode več ločitve.

Dosta bole žalostna je pa smrt na duši. Ja, ta je strašna! Ne vniči samo duše, pač pa tudi telo. Le poglednite kak slabi so tudi na teli, šteri so mrli na duši. Dušna vest njim ne da mira i to njim škodi i na teli, ar so nigdar nej zadovoljni.

Kelko skuz se je že pretočilo zato! Kelko mater joče v istini šče za živimi, pa li mrtvimi sinovi in hčerami. Le poglednite različne novine (cajtinge) bodete vidli kelko takših živih mrtvecov

se pokopa vsaki den. Kelko hūdodelcov pride vsaki den pred sodbo. Pa ne samo velikih, nego tudi malih. Bi lahko povedali že od deteta, ka je tova, ka je celo že morilec.

Što pa je tomi kriv? Mogoče slabi pajdaše? Ja tej so dosta krivi, pa šče ne največ. Mogoče pa slabe knige ali časopisi? Ja, te zagiftajo vnoge in ji napravijo nesrečne, pa neso največ krive. Što pa je potem največ kriv? Pero se mi stavlja, ne vūpam povedati. Naj pa pove namesto mene eno dete. Iz detečih vūst čūjte obsodbo.

V nekoj poštenoj kūhni je vertinja pripravljala obed. Na ednok čūje s ceste kričanje dece. Stopi k okni pa vidi celi kūp dec — sosedovi so bili — i so bežali za ednim psom. Siroti stvari so prvezali vajati na nogo in so ga z velikim kričanjem plodili po vesi. Vertinja stopi vō, reši psa, deco pa razžene.

Večer pride eden sosedov dečak po mleko. Gospodarica ga dobro skrega, zakaj je zajtra tak divje ravnal s listim psom. Dečak en čas poslušal potem pa pravi: „Vej pa nemremo načišiti biti, kak smo. Celi teden ne čūjemo edne dobre reči od svojih starišov. Oča so nej doma, zato se nikaj ne brigajo za nas. Mati pa namesto da bi nas pokarali, krčijo nad nami, nas preklinjajo zato njim pa rajši idemo s poti. Nigdar ne molijo z nami i nas ne kaštigajo. Obledo pa hrano dobimo, to je vse. Ne čūda potem če smo tak divji, ar mamo takšo mater.“ — Trde reči iz vūst deteta. — Lastno dete obsodi svoje stariše i pravi vsem drūgim: „Vi stariši ste sami krivi če so vaša deca božna“.

Bog vam je dao, dragi stariši, deco in z njimi dužnost, da jo dobro vzgojite (vzredite). Vaša glavna skrb naj bo, da jo pripelate nazaj k Bogi.

Zato bodite vi, stariši, najprej dober vzgled (pelda) vašoj deci. Živte tak, da se bode deca lahko ravnala po vas. Dete najprej najprle vidi mater in se od

nje največ navči in zato tudi mati največ valá pri deteti. Ne zanemarjajte preveč dece i tudi preveč je ne muckajte. Bodi vam pri srci vzgoja vaše dece, da ne bodete pretakale ednok bridke skuze rekši: „Sam bila preveč dobra, zato je takši“ ali pa „Bi se mogla več brigati za njega“. Ali pa šče hūjši, da vas ednok vaša lastna deca ne bo obsojala in celo preklinjala.

Ne skrbte, dragi stariši, samo za herbijo vaše dece, nego skrbte dosta bole za njuvo dūšo s tem, da jo dobro vzgojite (vzredite).

Bojan.

Zavolo edne jedine zamūjene vūzemske spovedi.

Velki sveti Gregor rimski papa so ednok služili mešo za ednoga preminočega, šteri je mrl že pred 180 leti. Za preminočega je najprej bila položena ustanova, (fundacija), poleg štere se je vsako leto služila za njega meša. Včasih v začetki svete meše, gda so rimski papa molili ete reči: Rekviem eternam... (Daj njemi, Gospodne, večni pokoj i večna svetlost naj njemi sveti), gda so te reči molili, so začuli šepetanje, kak či bi njim što potihoma pravo: „Nigdar ne bom meo pokoja.“ Sveti papa se bojijo, či bi jih to znabiti nečisti dūh šteo vkaniti, zato znova začno moliti te zgoraj imenūvane reči; nego zdaj páli čūjejo ravno takše šepetanje: Ne bom meo jaz nigdar pokoja, zato ka se je moja dūša na veke skvarila.“

Papa so pa zato li dale služili mešo pa gda so se po podigavanji spomenili z mrtvih, so prosili Boga naj njim nazvesti, zakaj se je pogūbila ta dūša. Žela se njim je spunila. Bog njim je nazvesto, ka se je ta dūša zato skvarila na veke, ka je ednok nej opravila vūzemske spovedi pa prečiščavanja, zato ka je nej štela odpūstiti ednomi svojimi bližnjimi, šterijo je razžalo.

„Ōs“

Tulfeska devojka.

Poleg državne ceste, štera vodi z mesta Hall v Tulfes, pri ednom logi stoji kapelica, štera je postavljena v spomin „manternici devištva“. Bogaboječe tirolsko lūstvo, posebno mladenke majo v velkoj časti te spomenek. V leti pa v zimi je viditi tū romare pri toj kapelici. Postavljena je v spomin junaške smrti Angerer Gertrude, štera je bila vnūka slavnoga tirolskega junaka Spekba-hera. Ta devojka je zgūbila svoje življenje, zato ka je branila svojo nedužnost, pa nej štela privoliti v greh. Kak devetnajst let stara jako lepa mladenka je šla marca 23. leta 1816. z mesta Hall prti domi v Tulfes. Gda bi že skoro domo prišla na kraji ednoga loga je prišeo pred njo nepoznani moški, šteri je meo sekuro v rokaj. Devojka se je prestrašila, gda je zaglednola toga neznanoga človeka; njēni strah je pa postao ešče vekši, gda njoj je te hūdobas povedao, ka žele. Devojko so obleteli čemerje, pa se je branila vsakoga grdoga dela. Tē zvirinski človek se njoj je prle prilizavao, zatem se njoj je pa pretio s sekuro. Devojka se je nej zboj-jala, nego je ostala stanovitna; ráj v smrt, nego pa si dopūstiti vzeti nedužnost. Razbojnik je nato zamajno sekuro pa je ž njov vsekeo devojko, štero je naednok vse krv polijala, pa je na tla spadnola. Domači njeni so se je nej mogli domo včakati, zato so jo šli iskat. Najšli so jo na kraji loga, ka je ležala v svojoj krvi. Ešče je živela, gda so jo najšli, pa je s slabim glasom povedala vse, ka se je zgodila i pravila: „Nepoznanomi lūdomorci z srca odpūstim! Bog njemi naj bo smileni! Gda jo je mati štela zdignoti, je zdejnola svojo dūšo.“

„Vk“

Izreki sv. Auguština.

„Jako važno delo je, ka naj človek verje, se vūpa i lūbi. Ki drūgo verje, se drūgo vūpa, drūgo lūbi, kak poganje, naj posvedoči z svojim življenjem, naj pokaže z svojim djanjem.“ (Sermo 198. n. 2.)

Od zvezde, štera je tri modre k Jezušeki pripelala pravi: „Kaj drugo je bila tista zvezda — kak jezik nébe, štera je božo diko glasila, štera je z svojov nena-vadnov svetlostjov materinstvo device naznanjala“. (Sermo 101. n. 1.)

Od Herod krala, ki se je prestrašo, gda je zvedo za rojstvo Jezušovo pravi: „Kaj bo koli pred sodnim stolcom sodca — če je gizdave krale že zibeo deteta zosagala?“ (Sermo 200. n. 2.)

Od židovov, ki so modrim naznanili, da se Jezus v Bethlehemi ma naroditi, pravi: „Drugim so pokazali vretino življenja, sami so pa vsehnoli. Takši so bili oni, kak kamni na cesti kilometre kazajoči; — potnikom so kazali pot, sami so pa trdni i nevugibli ostali.“ (Sermo 199. n. 2.)

Má kaj vekšo ceno, kak nedužnost? Ja, da pa če bom nedužen, siromak ostanem! — Te je pa zaistino tak mála reč nedužnost? Če se ti lada napuni, obogatiš; i če se ti srce z nedužnostjov napuni, si siromak te? (in Ps. 83. n. 17.)

„Kda dva človeka vidimo, ednoga, ki se srdi, drugoga pa, ki merno trpi, šteri med tema trpi — vi obsodite. — Tvoj sovražnik je takši, kak bakla, štero k mokromi surovomi drevi držijo: dreva ne vužge — sama pa zgori.“ (In ps. 96. n. 6.)

Velki hasek dobroga čtenja v družini.

Katoličanske družine v Švici pa na Tirolskom ešče majo to lepo staro krščansko navado, ka po večerej čtejo z življenja vseh svetnikov ali pa z kakše druge dobre knige po par strani, pri šterom čtenjej je cela družina nazoči.

V ednoj takšoj družini so ednok čteli ravno od nekoga mladoga mučenika, ki je z Jezušovim sv. lmenom na vüstaj prenašao ešče najgroznejše moke z veseljom.

Gda so čtenje dokončali, si je mati etak pogučala: „Draga

moja deca! Što bi bio dnesden med zdašnjov mladinov zmožen kaj takšega prenašati?“

Nato je vseh edenajsetero dece z ednim glasom pravilo: „Mi, draga mati, mi vsi doednoga z božov miloščov!“

Z toga vidimo, kak je mlado deteče srce, pokeč je nedužno, zapopadljivo za vsa dobra i plemenita dela. Zato pa jaj tistim starišom, ki so krivi, ka se v raha srca njuve dece ne seja dobro seme, nego razvüzdanost, gizdost pa druge slabe lastnosti. Takši roditelje so morivci i odajniki nedužnih dšš svoje dece. Proti tem pa spunjavlejo angelski posel tisti stariše, ki dobro seme, lepe jakosti šadijo v mejka srca svoje dece. „Vg“

Kázen (kaštiga) gizdosti.

Gizdavo nezahvalnost proti Bogi — posebno či je što gizdav zavolo zmožnosti, stere je dobo od Boga — zadene navadno grozna kazen. To je občuto tudi eden imeniten profesor v Parizi. Ime njemi je bilo Tournai Števan. Živo je pa v začetki trinajsetoga stoletja.

Te človek je bio bistre glave, velike modre pameti, lepo je znao včiti, zato je pa meo vsigdar telko poslušavcov, ka so v dvorani ne meli prostora.

Gda je ednok od svetoga Trojstva držao razlaganje, so se njegovej vučenosti čudüvali vsi poslušavci. Pa ravno tudi te je gizdost dobila nad njim takšo moč, ka se je več nej mogeo zadržati. Ponosno je zdigno oči pa je pravo spomišüvanjom: „O Jezuš, kak lepo sam potrdo tvoje postave! Či bi poistini proti tebi šteo gučati, bi té postave ravno tak lejko podro pa zavrgeo!“ — V tom megnjenji je postao nori pa je začno erjaviti kak nemo živinče. Nikoga je več nej poznao, pa je ostao do konca življenja tak kak živinče. Samo na skradnjoj vüri je začno razumeti očanaš pa zdravomarjo.

Dari.

Na podporo M. Lista i Novin so darüvali v koronah: Z Žižkov: Gruškovnjak Štefan 5, Horvat Štefan 10, Ros Treza 3, Čurič Matjaš 3, Kavaš Štefan 1; z Bakovec: Kūhar Marika 4, Obal Anton 2, Koroša Marija 1, Lukač Ana 2, Cigüt Štefan 5, Škafar Treza z Črensovec 8, Žalig Kata 4; z Rankovec: Kūhar Ferenc 4, Kovač Jožef 4, Ficko Ana 2, Kovač Janoš 3, Omár Julia 2, Šafarič Matjaš 1, Pelel Alojz 2, Borovič Janoš 2, Ratnik Alojz 2, Obal Franc 2, Car Bara 2, Majcan Janoš 5, Ūlen Kata 1; z Petanec: Kofjač Ivan 2, Vogrinčič Mihal 3, Vukan Mihala žena 2, Ciglar Janoš žena 2, Pajžlar Anton 2, Sampt Franc 10, Horvat Matjaša žena 2, Štefanec Matjaš 2, Meglič Janoš 2, Sukič Leopold 2; z Nedelice: Hožjan Ana 4, Toplak Jožefa žena 1, Geld Štefan 1, Hožjan Ivan 2, Sobočan Petra žena 2, Ružič Štefan 1, Zver Bara 10; Tkalec Kata z G. Bistrice 10; N. z Tišine 60, Gumilar Leopold 8, N. 20; Magyar Franciška z Gerčavec 8, Fujs Mihál nabrao v Prosečkajvesi 50, Čurič Martin z Črensovec 10, Kreslin Ana z D. Bistrice 10, z Beltinec: Zver Jožef 7, Ros Andraš 3, Škafar Jožef župan 11; Odv. pisarna dr. Leskovec i Šabec, D. Lendava 8, Andrej Tumpej, z Ljubljane 20; z G. Bistrice: Jakšič Marta 6, Raj Števan 10, Kranjc Ladislav 2, Tkalec Matjaš 10, Ptičar Štefan z Hotize 4 korone.

Častitev Device Marije pri Luteranaj.

Pokojni pater Mešler je v svojih pobožnih spisaj pravo: Katoličanska maticerkev je nej osirotena družina, v šteroj ne bi bilo matere! Zato pa po vsoj pravici lejko pravimo, kak so pravili že v davnom časi krščenice: „Komi je nej mati sveta maticerkev, njemi nemre biti Bog oča.“ Komi je nej mati Devica Marija, tistomi Bog tudi nemre biti oča. Pa zakaj je tak? Zato ka ki ne poštüje Matere, on tudi nemre

poštovati njenoga Deteta, to je Jezusa, ki je eden z očom, to je pravi Bog.

Naši zapelani luteranski bratje večkrat pokažejo želo po svoji zgubleni nebeski Materi. Tü zapomlmo nekelko prilik :

1. Redemptorist *Baudenbacher* pripovedavle v svoji knigi, ka je v Severnoj Nemčiji v ednom mestu edna luteranska mati jako lepo včila moliti svojega sinčka na Očanas pa ga je večkrat opominjala, naj lübi nebeskoga Očo. Te mali sinko se je pa samo ednok ves tužen na njo zgledno pa jo je z žalostjov pitao ; „Draga moja mati, zakaj mi pripovedavlete vi tak lepe reči vseli samo od nebeskoga očo, od nebeske matere pa nej? Ali mi nemamo nebeske matere? Ali je to mogoče, ka bi što očo meo, matere pa nej?“

Ülejte, kak čedno je gučao te mali nedužen sinček. More biti v nebesaj Mati tüdi, či je oča! Pa zakaj? V šteroj družini nega matere, tisto je nej prava, nej cela družina. Oča, bratje, sestre so samo pomenkliva družina. V nebesaj pa mati nemre menkati, zato ka tam smrt nema več moči.

2. *Vašington*, junaški vojskovej severno-amerikanskogaboja je v svoji spalnici meo oberpostele obešeni jako lepi kep brezmadežne Devica Marije. Gdaga je ednok pitao eden katoličanski vučitel, kak more častiti on kak luteran sveto Devico, njemi dao ete zaistino jako lepi odgovor: „Kak bi pa mogeo častiti bože Dete, to je Jezusa, či njegove matere ne bi lübo?“

3. Leta 1912. marca 26. je mrl *Träger Bertalan*, starostni predsednik nemškoga državnoga zbora. Ob toj priliki so se novine jako lepo spomenole ž njega. Pisale so med drugimi: Bio je veren človek, ešče Marijino podobo je meo v svoji delavnoj sobici, pred šterov podobov je vnoči pa vudne goro posvet. Pa je bio luteran.

4. *Varendorf*, luteranski duhovnik eta piše od Marijine častitvi: „Devica Marija, kak nebeska

mati velke svetovne družine, štera nas čuva pred nevarnostmi, nam briše skuze z očmi pa nadeljavle svojo deco z nebeskimi darovi, pa lübi vso svojo deco, siromake pa nezmožne, z ednakov lübenostjov, to je prava vera plemenitoga krščanskoga srca.

5. *Romanska kralica*, znana pod pesniškim imenom *Karmen Silvia*, se z veseljami spomina na svoja mlada leta, gda je, čiravno tuteranka, pa je zato li verno pa pogostoma obiskavala Marijino podobo v Müncheni. V svojih pešmaj pravi, ka so pobožnosti, štere je pred toj podobov opravila, njeni najlepši spomini. Z teh pobožnosti je mela vnogo dobrot, duševnih zakladov, štere je kak kralica potrebuvala vsaki den. Nepozableno njoj ostane, ka je ednok opravila pobožnost pred toj podobov z bivšim vojskim kralom pa s pokojnim bavarskim vojvodom *Luitpoldom*.

6. Od znamenitoga predgara *Roha*, je pitao ednok hamburski luteranski pep, zakaj znači katoličanske vernike duševno veselje, zadovolnost pa duševna mirovčina. Znameniti predgar njemi je dao ete priličen odgovor: „Či v šteroj družini žive ešče mati, je oča z decov vred veseli, srečen; či pa že mati počivle na pokopališči, potom je tužna pa žalostna osirotena družina, štera nema več matere. Tak ste ravno vi: Luter Martin, nastavitel vaše vere vam je posili vzeo mater. Mi katoličanci mammo svojo mater v nebesaj, zato so vesela naša srca.

V novejšem časi se je začnolo gibanje, štero nas je štel odirgati od Rima. To gibanje je zapelalo tüdi edno dobro družino. Mati je pošilala svojo deco v luteransko solo; nedužna deca so pa prle navajena bila biti v katoličanski cerkvi pri meši pa pri predgi, pa so zato nadale pohajala katoličansko cerkev. Ešče k večernicam so hodila. Zgodilo se je pa, ka je je ednok mati zadobišala pri tom. Pa prle kak bi deco skregala, kak je to štel včiniti, njoj je njena najmenša hčerkica s prosečim glasom etak pravila:

— Mati moja, bodimo mi znova katoličanje, vej je tam vse dosta lepše, pa katoličanci majo tüdi nebesko mater, luteranci je pa nemajo!

Mater so pobile skuze, je küšnola svojo hčerkico, si jo je k sebi stisnola pa je včasi šla z decov k plivanoši pa ga je prosila s požalüvajočim srcom, naj je sprijme nazaj v pravo mater cerkev.

Med nešternimi anglikanci se je v zadnjem časi jako razširila molitev svetoga roznoga venca, v Nevjorki se je pa nastavilo edno pobožno društvo, šteroga društva namen je, sveto čislo sküпно moliti, ka bi se družili z rimskim papomi.

7. *Vürtemberski Urah*, luteranski grof, ki je bio treseti let polkovnik, je od svoje mladosti častio Devico Marijo, kak to svedočijo njegove Marijanske pesmi. Pa njemi je Devica Marija tüdi pomagala. Pripelala ga je nazaj v katoličansko cerkev. Mrl je leta 1869. jul. 16. na osvetek Karmelske Matere bože večer, ravno gda je Zdravomarjo zvonilo.

8. V 17. stoletji je slavni izlanski pesnik *Svensohn Brigolfs*, ki je bio proteštanski duhovnik, v ednoj Marijanski pesmi etak zdihavao po zgubleni nebeski Materi: „Bodi milostivna, smilij se tomi siromaškomi lüstvi, pa preporačaj, o dobra Mati, svojemi sini naš narod, ki je s telkimi grehami obklajeni!“

9. *Falize*, apoštolski vikar Norvegije piše, ka je lüstvo na Severi obdržalo spoštüvanje do Marije v nešternih lepih navadah. V vnoгих vesnicaj po Marijinom imeni zovejo cerkvi pa so jako ponosni na prelepo cerkev Matere bože, štero so njim očacje dali zozidati v glavnom mestu. Ešče med lapponci je družinsko svetišče, kras oltara kep Matere bože, na desnoj strani Zveličarove podobe ali kepa. Več rastlin zovejo po Marijinom imeni ešče dnesden.

Nazadnje šče zapomlmo lepe reči nemškoga pesnika:

„Z lübenživov i dobrotivnov Materjov nas je obdelo naš Oča nebeski, naj se bi i tolažbe ne skuzi niden živoči človek, gdakoli se samo zgledne na svojo nebesko Mater.“

„Vk.“

Tisk: E. Balkanji Doljna Lendava.